

# Γιά τή Θεομήτορα



## *Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἄθωνίτου*

Ὅταν ἡ ψυχὴ κατέχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τότε, ὦ, πῶς εἶναι ὅλα εὐχάριστα, ἀγαπημένα καὶ χαρούμενα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ὁμως συνεπάγεται θλίψη· κι ὅσο βαθύτερη εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσο μεγαλύτερη εἶναι κι ἡ θλίψη.

Ἡ Θεοτόκος δέν ἀμάρτησε ποτέ, οὔτε κἂν μέ τό λογισμό, καί δέν ἔχασε ποτέ τὴ Χάρη, ἀλλὰ κι Αὐτὴ εἶχε μεγάλες θλίψεις. Ὅταν στεκόταν δίπλα στό Σταυρό, τότε ἦταν ἡ θλίψη Της ἀπέραντη σάν τόν ὠκεανό κι οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς Της ἦταν ἀσύγκριτα μεγαλύτεροι ἀπὸ τόν πόνο τοῦ Ἀδάμ μετὰ τὴν ἔξωση ἀπὸ τόν Παράδεισο, γιατί κι ἡ ἀγάπη Της ἦταν ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπὸ

τήν ἀγάπη τοῦ Ἀδάμ στόν Παράδεισο. Κι ἄν ἐπέζησε, ἐπέζησε μόνο μέ τή θεία δύναμη, μέ τήν ἐνίσχυση τοῦ Κυρίου, γιατί ἦταν θέλημά Του νά δῆ τήν Ἀνάσταση κι ὕστερα, μετά τήν Ἀνάληψή Του, νά παραμείνη παρηγοριά καί χαρά τῶν Ἀποστόλων καί τοῦ νέου χριστιανικοῦ λαοῦ.

Ἐμεῖς δέν φτάνουμε στήν πληρότητα τῆς ἀγάπης τῆς Θεοτόκου, καί γι' αὐτό δέν μπορούμε νά ἐννοήσουμε πλήρως τό βάθος τῆς θλίψεώς Της. Ἡ ἀγάπη Της ἦταν τέλεια. Ἀγαποῦσε ἄπειρα τό Θεό καί Υἱό Της, ἀλλ' ἀγαποῦσε καί τό λαό μέ μεγάλη ἀγάπη. Καί τί αἰσθανόταν τάχα, ὅταν ἐκεῖνοι, πού τόσο πολύ ἀγαποῦσε ἡ Ἰδία καί πού τόσο πολύ ποθοῦσε τή σωτηρία τους, σταύρωναν τόν ἀγαπημένο Υἱό Της;

Αὐτό δέν μπορούμε νά τό συλλάβωμε, γιατί ἡ ἀγάπη μας γιά τό Θεό καί τούς ἀνθρώπους εἶναι λίγη. Κι ὅμως ἡ ἀγάπη τῆς Παναγίας ὑπῆρξε ἀπέραντη καί ἀκατάληπτη, ἔτσι ἀπέραντος ἦταν κι ὁ πόνος Της πού παραμένει ἀκατάληπτος γιά μᾶς.

Ἄσπιλε Παρθένε Θεοτόκε, πές σ' ἐμᾶς τά παιδιά Σου, πῶς ἀγαποῦσες τόν Υἱό Σου καί Θεό, ὅταν ζοῦσες στή γῆ; Πῶς χαιρόταν τό πνεῦμα Σου γιά τό Θεό καί Σωτήρα Σου; Πῶς ἀντίκρυζες τήν ὀμορφιά τοῦ προσώπου Του; Πῶς σκεφτόσουν ὅτι Αὐτός εἶναι Ἐκεῖνος, πού Τόν διακονοῦν μέ φόβο καί ἀγάπη ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν;

Πές μας, τί ἔνοιωθε ἡ ψυχὴ Σου, ὅταν κρατοῦσες στά χέρια Σου τό θαυμαστό Νήπιο; Πῶς τό ἀνέτρεφες; Πῶς πονοῦσε ἡ ψυχὴ Σου, ὅταν μαζί μέ τόν Ἰωσήφ Τόν ἀναζητοῦσες τρεῖς μέρες στήν Ἱερουσαλήμ; Ποιάν ἀγωνία ἔζησες, ὅταν ὁ Κύριος παραδόθηκε στήν σταύρωση καί πέθανε στό Σταυρό;

Πές μας, ποιά χαρά αἰσθάνθηκες γιά τήν Ἀνάσταση ἢ πῶς σπαρταροῦσε ἡ ψυχὴ Σου ἀπό τόν πόθο τοῦ Κυρίου μετά τήν Ἀνάληψη;

Οἱ ψυχές μας λαχταροῦν νά γνωρίσουν τή ζωή Σου μέ τόν Κύριο στή γῆ· ἀλλά Σύ δέν εὐδόκησες νά τά παραδώσης ὅλ' αὐτά στή Γραφή, ἀλλά σκέπασες τό μυστήριό Σου μέ σιγή.

Πολλά θαύματα και έλεη είδα από τον Κύριο και τη Θεοτόκο, αλλά μου είναι τελείως αδύνατο ν' ανταποδώσω κάπως αυτή την αγάπη.

Τί ν' ανταποδώσω εγώ στην Υπεραγία Θεοτόκο, πού δεν με περιφρόνησε ενώ ήμουν βυθισμένος στην άμαρτία, αλλά μ' έπισκέφθηκε σπλαγχνικά και μέ συνέτισε; Δεν Τήν είδα, αλλά τό Άγιο Πνεῦμα μου έδωσε νά Τήν αναγνωρίσω από τά γεμάτα χάρη λόγια Της και τό πνεῦμα μου χαίρεται κι ή ψυχή μου παρασύρεται τόσο από την αγάπη πρός Αὐτήν, ὥστε και μόνη ή επίκληση τοῦ ὀνόματός Της γλυκαίνει την καρδιά μου.

Όταν ήμουν νεαρός ὑποτακτικός, προσευχόμουν μιά φορά μπροστά στην εικόνα τῆς Θεομήτορος και μπῆκε τότε στην καρδιά μου ή προσευχή τοῦ Ἰησοῦ κι ἄρχισε από μόνη της νά προφέρεται ἐκεῖ.

Μιά ἄλλη φορά ἄκουγα στην ἐκκλησία την ἀνάγνωση τῶν προφητειῶν τοῦ Ἡσαΐα, και στίς λέξεις «Λούσασθε και καθαροί γίνεσθε» (Ἡσ. α' 16) σκέφτηκα: «Μήπως ή Παναγία ἀμάρτησε ποτέ, ἔστω και μέ τό λογισμό;». Και, ὦ τοῦ θαύματος! Μέσα στην καρδιά μου μιά φωνή ἐνωμένη μέ την προσευχή πρόφερε ρητῶς: «Ἡ Θεοτόκος ποτέ δεν ἀμάρτησε, οὔτε καν μέ την σκέψη». Ἔτσι τό Άγιο Πνεῦμα μαρτυροῦσε στην καρδιά μου για την ἀγνότητά Της.

Ἐν τούτοις κατά τόν ἐπίγειο βίο Της δεν εἶχε ἀκόμα την πληρότητα τῆς γνώσεως και ὑπέπεσε σ' ὀρισμένα ἀναμάρτητα λάθη ἀτέλειας. Αὐτό φαίνεται από τό Εὐαγγέλιο· ὅταν ἐπέστρεφε από την Ἱερουσαλήμ, δεν ἤξερε πού εἶναι ὁ Υἱός Της και Τόν ἀναζητοῦσε τρεῖς μέρες μέ τόν Ἰωσήφ (Λουκ. β' 44-46).

Ἡ ψυχή μου γεμίζει από φόβο και τρόμο, ὅταν ἀναλογίζωμαι τή δόξα τῆς Θεομήτορος.

Εἶναι ἐνδεής ὁ νοῦς μου και φτωχή κι αδύναμη ή καρδιά μου, αλλά ή ψυχή μου χαίρεται και παρασύρομαι στό νά γράψω ἔστω και λίγα λόγια γι' Αὐτήν.

Ἡ ψυχή μου φοβᾶται νά τό ἀποτολμήση, αλλά ή αγάπη μέ πιέζει νά μήν κρύψω τίς εὐεργεσίες τῆς εὐσπλαγχνίας Της.

Ἡ Θεοτόκος δέν παρέδωσε στή Γραφή οὔτε τίς σκέψεις Της οὔτε τήν ἀγάπη Της γιά τόν Υἱό καί Θεό Της οὔτε τίς θλίψεις τῆς ψυχῆς Της, κατά τήν ὥρα τῆς σταυρώσεως, γιατί οὔτε καί τότε θά μπορούσαμε νά τά συλλάβωμε. Ἡ ἀγάπη Της γιά τό Θεό ἦταν ἰσχυρότερη καί φλογερότερη ἀπό τήν ἀγάπη τῶν Χερουβείμ καί τῶν Σεραφείμ κι ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων καί Ἀρχαγγέλων ἐκπλήσσονται μ' Αὐτήν.

Παρ' ὅλο ὅμως πού ἡ ζωή τῆς Θεοτόκου σκεπαζόταν, θά λέγαμε, ἀπό τήν ἅγια σιγή, ὁ Κύριος ὅμως φανέρωσε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας πώς ἡ Παναγία μας ἀγκαλιάζει μέ τήν ἀγάπη Της ὅλο τόν κόσμο καί βλέπει μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅλους τούς λαούς τῆς γῆς καί, ὅπως καί ὁ Υἱός Της, ἔτσι κι Ἐκείνη σπλαγχνίζεται καί ἐλεεῖ τούς πάντες.

Ὡ, καί νά γνωρίζαμε πόσο ἀγαπᾷ ἡ Παναγία ὅλους, ὅσους τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, καί πόσο λυπᾶται καί στενοχωριέται γιά κείνους πού δέν μετανοοῦν! Αὐτό τό δοκίμασα μέ τήν πείρα μου.

Δέν ψεύδωμαι, λέω τήν ἀλήθεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πώς γνωρίζω πνευματικά τήν Ἄχραντη Παρθένο. Δέν Τήν εἶδα, ἀλλά τό Ἅγιο Πνεῦμα μοῦ ἔδωσε νά γνωρίσω Αὐτήν καί τήν ἀγάπη Της γιά μᾶς. Χωρίς τήν εὐσπλαχνία Της ἡ ψυχή θά εἶχε χαθῆ ἀπό πολύν καιρό. Ἐκείνη ὅμως εὐδόκησε νά μ' ἐπισκεφθῆ καί νά μέ νουθετήσῃ, γιά νά μήν ἀμαρτάνω. Μοῦ εἶπε: «Δέν μ' ἀρέσει νά βλέπω τά ἔργα σου». Τά λόγια Της ἦταν εὐχάριστα, ἤρεμα, μέ πραότητα καί συγκίνησαν τήν ψυχή. Πέρασαν πάνω ἀπό σαράντα χρόνια, μά ἡ ψυχή μου δέν μπορεῖ νά λησμονήσῃ ἐκείνη τή γλυκειά φωνή καί δέν ξέρω πῶς νά εὐχαριστήσω τήν ἀγαθή καί σπλαχνική Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἀληθινά, Αὐτή εἶναι ἡ βοήθειά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί μόνο τ' ὄνομά Της χαροποιεῖ τήν ψυχή. Ἀλλά κι ὅλος ὁ οὐρανός κι ὅλη ἡ γῆ χαίρονται μέ τήν ἀγάπη Της.

Ἀξιοθαύμαστο κι ἀκατανόητο πράγμα. Ζῆ στούς οὐρανοῦς καί βλέπει ἀδιάκοπα τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δέν λησμονεῖ κι ἐμᾶς

τούς φτωχούς κι ἀγκαλιάζει μέ τήν εὐσπλαγχνία Της ὅλη τή γῆ κι ὅλους τούς λαούς.

Κι Αὐτή τήν Ἄχραντη Μητέρα Του ὁ Κύριος τήν ἔδωσε σ' ἐμᾶς.

Αὐτή εἶναι ἡ χαρά καί ἡ ἐλπίδα μας.

Αὐτή εἶναι ἡ πνευματική μας Μητέρα καί βρίσκεται κοντά μας κατά τή φύση σάν ἄνθρωπος καί κάθε χριστιανική ψυχή ἐλκύεται ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς Αὐτήν.

*Ἀπό το βιβλίο: Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης*

*Ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου ΕΣΣΕΞ*